

перешкоджати або навіть унеможливити між особистісне спілкування.

МОВЛЕННЄВІ ЗАСОБИ СТВОРЕННЯ ОБРАЗУ ПЕРСОНАЖА В АНГЛОМОВНИХ ПРОЗОВИХ ТЕКСТАХ

Доп. – Коваленко Ю., ПР-34
Наук. кер. - викл. Герман М.В.

Художнє мовлення у складі літературного твору виступає як зовнішня його форма, тобто як та конкретно-чуттєва словесна оболонка, в якій втілюється зміст твору, за допомогою якої відтворюються образи й події, про які йдеться у творі та передається авторське до них ставлення. Але тут існує і зворотній зв'язок: образи й події, що відображаються у художньому мовленні, ним же і творяться. Всі ці образи мають широку класифікацію, бо саме поняття художній образ має безліч тлумачень, тісно пов'язаних між собою. У широкому розумінні образом називають специфічну форму відображення та пізнання дійсності в мистецтві. У вузькому розумінні образом називають специфічну форму буття художнього твору в цілому й усіх складових його елементів зокрема.

Персонажем є образ дійової особи, що виступає у творі як об'єкт розповіді і сприймається, насамперед, як певна жива або умовно жива істота.

Існують описові та характерологічні засоби створення образу персонажа в прозовому творі. До описових засобів створення образу персонажа відносяться пейзаж, інтер'єр та портрет; до характерологічних – діалогічне та внутрішнє мовлення.

Всі ці методи створення персонажу є змістовими, зовнішньою оболонкою яких є художнє мовлення, своєрідність якого у підборі та створенні слів і форм їх синтаксичного сполучення, що вводяться в текст твору й емоційно увиразнюють його.

Креативні можливості мовленнєвих засобів, що приймають участь у викладі образу персонажа в художньому

прозовому творі добре прослідковуються в процесі перекладу українських прозових творів на англійську мову.

Для створення образу персонажа кожен автор обирає індивідуальні мовленнєві засоби. Вибір цих засобів обумовлюється багатьма чинниками: особистими, психологічними, національними, характером зображуваного та багатьма іншими. Ці засоби дуже своєрідні, не фіксовані словниками, okazіональні і тому представляють неабиякий інтерес для вивчення з точки зору своєї неординарності.

ТЕРІТОРІАЛЬНО-ДІАЛЕКТИАЛЬНИЙ АСПЕКТ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Доп. – Куліш І., ПР-34

Наук. кер. - викл. Герман М.В.

Німецька мова належить до германських мов та має статус міжнародної. Вперше слово "deutsch" згадується як мовне поняття в його латинській формі "theodisce" в 786 р. нашої ери в повідомленні синодів папського нунція Грегора фон Остіа. Під час Середньовіччя на відміну від романсько- або слов'янськомовних сусідніх країн, на землі німців (Land der Deutschen) існувала політична роздробленість, у результаті якої утворилися різноманітні німецькі діалекти.

Періоди історії німецької мови:

- 750—1050: стара літературна німецька мова (*Althochdeutsch*)
- 1050—1350: середня літературна німецька мова (*Mittelhochdeutsch*)
- 1350—1650: рання нова літературна німецька мова (*Frühneuhochdeutsch*).

Вчені вважають, що розвиток нового письмового й усного мовлення (*Hochdeutsch*) відбулося в період пізнього Середньовіччя і в ранньому Новому Часі (*Frühe Neuzeit*).

Німецькі діалекти (верхньо- і нижньонімецькі діалекти) переважають на території Німеччини, Бельгії, Австрії,